

[Veistrup.]

forslag som det foreliggende, men jeg finder, at det er et Udslag af en unødvendig haard Politik overfor de Mennesker, som er kommet i Ulykke. Vi ved jo alle sammen, hvordan Arbejdsløsheden knuger vort Samfund, og jeg synes, at hvis der er Mennesker, som man under andre økonomiske Forhold for deres Vedkommende har paalignet Skat, og hvis Forhold nu har forandret sig, vil der ikke være noget urimeligt i at tage Hensyn til disse ændrede Forhold og af den Grund give vedkommende en Skattelettelse. Jeg forstaar vel, at det særlig er Byernes Forhold, man har haft for Øje, men jeg tror, at der ogsaa paa Landet er mange Mennesker, som nu har vanskeligt ved at udrede den Skat, som er paalignet dem under andre Forhold. Jeg vilde være mere tilbøjelig til at gaa en anden Vej, nemlig til en Ordning, som skabte Adgang til at give Henstand med Skattebetalingen. Men dette forhindres jo ved det foreliggende Forslag, idet det fremgaar af selve dette Lovforslag, at Henstand i Virkeligheden betyder det samme som Restance. Det vil altsaa sige, at naar en Mand har faaet Henstand med sin Skattebetaling, og Skatten ikke er betalt, naar Valglisterne udfærdiges, bliver han at betragte som Skatterestant og vil derfor ikke kunne udøve sin Valgret. Jeg synes, at dette er urimeligt. Der er naturligvis en Kategori af Medborgere, som ikke ønsker at betale deres Skat. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister — jeg siger det baade personlig og paa mit Partis Vegne —, at ingen af os har nogen som helst Sympati for den Kategori af Mennesker, som vil søge at unddrage sig deres Skat, for saa vidt de kan betale den. Men jeg kan ikke komme bort fra, at i Øjeblikket vil det knibe for overordentlig mange, og at derfor Eftergivelse af eller eventuel Henstand med Skattebetalingen i mange Tilfælde synes at være i høj Grad paakrævet. Dersom man havde kunnet bevise, at den Adgang til Skatteeftergivelse, som hjemledes ved Loven af 1924, var blevet misbrugt, vilde Sagen have været en anden; men jeg ser ikke, at der foreligger Bevis for, at det er Tilfældet. Jeg tror i hvert Fald ikke, at der har været Misbrug i stor Udstrækning. Min Erfaring som kommunal Mand gaar ikke i den Retning.

Det synes mig da mærkeligt, at man paa et Tidspunkt som det nuværende vil fremkomme med et Lovforslag som dette. Man siger nok, at Hensigten ikke er at ramme en enkelt Klasse eller et enkelt Parti. Men nægtes kan det ikke, at det

selvfølgelig er de daarligst stillede, det vilde komme til at gaa ud over. Jeg tror ikke, man skal være saa forfærdelig ængstelig for, at Kommunalbestyrelserne er lige-gyldige med Hensyn til at faa de paalignede Skatter ind. Det maa jo sikkert være Frygten for Misbrug, som har dikteret det konservative Folkeparti at forelægge Forslaget og har foranlediget Ministeren til at acceptere det. Jeg kan ikke se, at der er nogen Fare for Misbrug. Jeg har den Tro til vore kommunale Raad, at de vil vide at gøre Ret og Skel i dette Forhold. Jeg tror ikke, de vil eftergive Skat, hvor det ikke er nødvendigt, for hvis Budgettet er lagt paa forstandig Maade, skal Kommunen jo have et bestemt Beløb ind gennem Skatterne, og i samme Grad som man eftergiver nogle deres Skat, maa man paalægge andre at betale højere Skat. Jeg tror imidlertid, at den kritiske Sans er saa vaagen hos Kommunernes Borgere, at man ikke behøver at frygte for, at der indenfor en Kommunalbestyrelse skal være et Flertal af en bestemt politisk Opfattelse, som vil ønske at eftergive Skat i stor Udstrækning. Kommunernes Økonomi vil sikkert forbyde noget saadant. Jeg tror, at Kommunalbestyrelserne i al Almindelighed har den største Interesse af at faa de paalignede Skatter ind, og at man kun, hvor Nøden byder det, eftergiver Skat. Vi kan derfor, som sagt, ikke give Lovforslaget vor Tilslutning, men vil modsætte os dets Gennemførelse.

I det andet høje Ting er der fremført forskellige andre Spørgsmaal. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte, at Socialdemokratiet havde tænkt paa at foreslaa, at Fordringen om, at der til Bevarelse af Valgret udkræves, at der er betalt syv Kvartalers Skat, indskrænkes til en Fordring om, at seks Kvartalers Skat er betalt. Det synes, som om den højtærede Minister har været inde paa det samme, men ikke har kunnet gaa med til denne Indskrænkning, fordi han ikke har kunnet opnaa Enighed om den — det er jo muligt, at det for den højtærede Minister har været nødvendigt at kræve Enighed. Der har ogsaa været andre Spørgsmaal fremme, særlig et, som jeg vil beskæftige mig med i det Udvalg, der bliver nedsat, og hvoraf jeg maaske er i Stand til at blive Medlem som Repræsentant for mit Parti. Det er Spørgsmaalet om Adgangen til Stemmeafgivning for Folk, som er syge, eller hvis Erhvervsforhold har gjort det umuligt for dem at være nærværende ved Valgets Afholdelse. Flertallet i Folketinget har ogsaa afvist dette Spørgs-